

KVINNOHUSET
Biblioteket

GÖTAS KANAL

internbulletin för
Lesbiska Feminister

~ Göteborg våren 1981 ~

Innehållsförteckning

Historik om LF i Göteborg	3
Det var då i Borås	6
Homosexuella Frigörelsehelgen i Göteborg	7
Lesbiska Feminister	8
Dikter	10
Dikt	11
Inte bara för lesbiska	12
Några personliga tankar kring lantprojektet	18
Anarkismen	20
Lesbisk kärlek	22
Den kvinnoidentifierade kvinnan	29
Separatism - en nödvändighet	31
Evas novell	34
Löggen	36
" Samkönsdans är utmanande "	37
Kvinnastrologi: Månen	38
Kära Systrar	39
Svar	40
Kvinnorörelsens arbetsformer	42
Vad lär sig kvinnorna i New York?	43
Vart reser Marie-Louise?	44
LF-seminarium 28-31 maj 1981	45
Fredsmarschen	46
Tjejkvällar på RFSL och Lesbiskt läger i Lesjöfors	47
Några litteraturtips	48
Tidskrifter	49
LF-Adresser	50
Serie " Lesbeth "	

Historik om LFi Göteborg

En lördagskväll satt några tjejer på club Pedro i Göteborg. Året var 1973. Många av oss kände att det borde finnas ett alternativ till klubb (sub) kulturen.

Samma kväll var ett meddelande uppsatt på clubens anslagstavla. Meddelandet gick i korthet ut på att en kvinnogrupp som kallade sig Göta, ville ha fler medlemmar. Alla som var intresserade kunde komma till RFSL:s lokal, tid och plats m.m.

Det visade sig senare att Göta bestod av en enda kvinna som tagit detta lovordade initiativ. Alla nyfikna kvinnor som gick dit den kvällen (cirka 10 st) blev alltså Göta, eller kvinnogruppen inom RFSL, blivande LF!

Det bildades en kontaktgrupp, musikgrupp och informationsgrupp (som gick ut i skolor och informerade). Men det visade sig snart vara svårt att föra den lesbiska kampen inom RFSL, där vi ansågs vara för provocerande och vänsterinriktade.

Vi bytte namn och kallade oss för Lesbiska Ligan eller Liga Lesbia.

Killarna i RFSL kämpade för att bli accepterade i samhället, medan vi ifrågasatte och ville ha en förändring. Kvinnokamp kunde de inte förstå, med undantag av några få killar som senare också bröt sig ur och kallade sig för " Röda bögar ".

1974 bildades en teatergrupp vid namn KFMLr (kamrater fram mot lesbisk revolution). Till historien hör att Frank Baude som var ledare för KFMLr (numera KPMLr) hade uttalat sig mycket negativt om homosexualitet under en debatt på Göteborgs Folkhögskola.

Teatergruppen häcklade Frank Baude och mycket annat i samhället och gruppen åkte bl.a. i feb. 74 på RFSL:s rikskongress i Borås och gjorde stor succé! Vid uppförandet i Göteborg blev det ett svalt mottagande från killarna. Vi var alltför politiska tyckte dom. Vi började sökandet efter en ny lokal.

I slutet på 1974 knöts kontakt med feministerna i Göteborg, som då hade gått ur Grupp 8 på grund av ideologiska motsättningar.

Samarbetet med feministerna började samtidigt som det fruktansvärda ryktet om Liga Lesbia började sprida sig i radio, tv och tidningar. I dec.1974 lyckades vi få ett entimmes program i P3:s ungdomsradio under bästa sändningstid, då bl.a. den känsloaddade, hädiska " Blott ett bett " gick ut i etern. Det var många som satte middagen i vrångstrupen den dagen! Rune Moberg t.ex. fick kastrationsångest, vilket resulterade i en hatisk artikel i tidningen SE.

Januari 1975 medverkade Liga Lesbia i ett kvällsöppetprogram med bl.a. Nancy Eriksson och Viveka Lindfors.

Påskan 75 hölls den andra nordiska lesbiska konferensen i Göteborg och avslutades med en demonstration.

Samma vår bröt det s.k. "surströmmingskriget" ut! Det var en aktion riktad mot "torsarna" i Vasastan: Surströmmingen kastades in i bilarna. Lesbianer agerade "fnask" och under tiden det dividerades om priset, klistrades märken upp på bildörren med texten "Kvinnexploator", "Jag föredrar fnask". Hallickarna hotade med mord genom tidningen PIB-Aktuellt.

Hösten 1975 bildades det basgrupper där vi bl.a. diskuterade socialism och feminism. Ett lesbiskt kollektiv flyttade in i f.d. kontorslokaler och Friggagatan och eftersom det fanns gott om utrymme fick LF hyra ett rum där. Lige Lesbia bytte då också namn till Lesbisk Front.

Lokalens läge var väl inte det bästa.. Våningen under var en porrklubb och våningen över en grekisk klubb (förtäckt spelhåla). Det dröjde inte länge förrän bråket var ett faktum. Män som skulle till porrklubben gick "fel". Mitt under ett stormöte kunde en stega komma dinglande utanför fönstret ifrån våningen ovanpå, landa på snedtaget, tätt följd av en stirrande grek! Vi började återigen söka ny lokal!

Hösten 1975 var LF med som enskilda medlemmar och startade bokcaféet Bröd och Rosor, Kvinnocentrum och Nordiska Kvinnohögskolegruppen i Göteborg.

På våren 1976 ingick LF och Feministerna som medarrangörer till 8:e mars. Konfrontationer uppstod med en del medlemmar ur grupp 8 och SKV. Banderollen LESBISK KAMP KVINNOKAMP var inte tänkbar och ordet feminism var ett skällsord!! Några av SKV damerna tyckte att vi istället skulle demonstrera "på den allmänna böndagen"! Obstinata som vi är gick vi ändå med våra egna plakat med provocerande text.

Hösten 1976 fick vi en egen lokal på Flaggatan, som bestod av ett rum och kök. Tjejkvällar startades på club Pedro.

För att kunna söka stödpengar från Socialstyrelsen ombildades LF under ett seminarium i Malmö till en riksorganisation.

I maj 1977 diskuterades på svensk-lesbisk konferens i Göteborg vad som bäst kunde göras av de erhållna pengarna. I någon form skulle information spridas "om hur det är att leva lesbiskt".

Februari 77 medverkade LF i en demonstration för ett Kvinnohus och på 8 mars gick vi ut med parollen LESBISK KAMP KVINNOKAMP.

Första maj 1977 demonstrerade LF tillsammans med Anarkisterna, Röda Bögar, Feministerna, Massmediagruppen i Kvinnocentrum och Anarkistiska Kvinnogruppen!

Under hösten 77 bildades musikgruppen "KVINNOVÄSEN".

LF var medarrangör i kvinnotåget mot Barsebäck.

I december 1977 var det "Kvinnodagar" på Sprängkullen i Göteborg där LF "presenterade" sig och hade med en utställning på åtta skärmar som bl.a. gjorts för socialstyrelsepengarna!

Våren 1978 fick Göteborg sitt Kvinnohus! dit LF flyttade in och lade ner massor av arbete!

Hösten 1979 var det åter dags för namnbyte - från Lesbisk Front till Lesbiska Feminister. Det skedde på ett svenskt seminarium i Malmö.

På 8:e mars 1980 medverkade Kvinnoväsen och den nybildade cabarégruppen inför ett fullsatt kårhus.

Fredagen den 5 dec. firades det 7-års fest på Kvinnohuset.

En grupp tjejer samarbetar också med RFSL och är ute och informerar i skolor och har under 1981 haft sändningar i GAY-Radion.

Under dessa år har det varit många svenska och nordiska seminarier (kontakterna är gränslösa). Många erfarenheter har utbytts och många intressanta frågor har diskuterats, dock.... en fråga har ständigt svävat över våra huvuden.....

VART ÄR DEN LESBISKA RÖRELSEN PÅ VÄG ???

Biggan

Blott ett bett!
Med våra vassa tänder
ska vi göra
slut på mannens makt.
Systrar uti alla länder
vi måste börja vassa våra tänder...

Vad gör kvinnogruppen egentligen, frågades det, något utmanande. »Vi är väldigt aktiva, se oss som föredöme», fick killarna till svar. Och att det inte var tomma ord framgick av tjejernas program:
Lesbisk konferens i Göteborg.
En timmes radioprogram i december.
Nordiskt lesbiskt seminarium i Göteborg i påsk.
Lesbiskt julfirande.
Lesbiskt läger på ön Lesbos.
Ge ut en grammfonskiva och en lesbisk visbok.
Sälja artiklar om lesbisk kärlek till pressen.

Tjejerna berättade också, att deras sånggrupp varit i Berlin på en festival med 3000 kvinnor, där man bl a dansat till ett lesbiskt rockband.
Tjejernas sång- och teatergrupp debuterade förra året vid RFSL-kongressen i Borås. Ett av slagnumren var visan om KFMLR-bossen Baude.

Många har frågat efter texten till den och jag fick tjejernas tillstånd att publicera den. Det tackar vi för. Sjung nu till Lasse Dahlgqvists gamla melodi »Oh boy, oh boy, oh boy»!

Baude har legat me' papiljotter i natt
å satt extra rött på kinden,
Så har han hämtat sin lilla mörkblåa hatt
ur en pose uppå vinden.
A han har lärt sig ett klingande käckt Heill!
Skillnad på he och ho, lärt sig må ni tro.
A hans bruskjortor lärt hur man bär sig åt,
när man vill segla i egen båt.
Ja, då ska han frejdas me' Hitler och Stalin
oh boy, oh boy, oh boys,
dock allt har en ende och Baude också
det kan vi nu förstå
och båten den kantra' och Baude föll och
var det nån som höll?
Nu har det tusslats och tasslats mest hela dan och ja,
vad viskas då på stan?
Jo, nu har det ryktats att Baudes hatt var't
synlig på Pedro i natt!

Michael

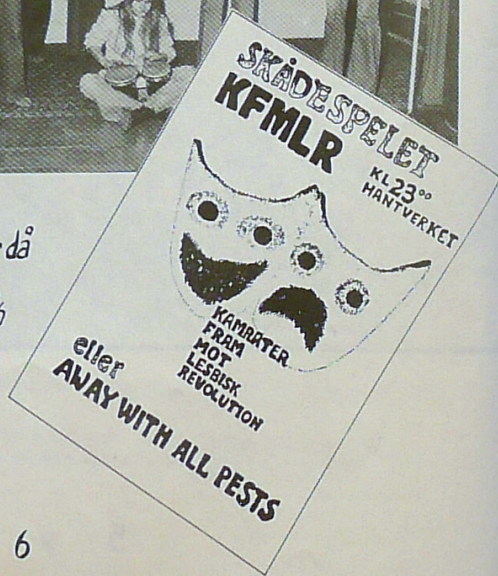
(saxat ur Revolt nr 2 1975)

Nu är tiden antligen inne
för vår frihet och självständighet.
Alla systrar, nu knyter vi näven,
som symbol för vår solidaritet.

Vi är starka - vi är vackra!
Vi är många som älskar varann.
Vi är fler än ni tror här på jorden,
och SE - nu kommer vi fram!
Vi skall synas - Vi skall enas!
För den lesbiska fronten är här.
Vi skall skapa den nya kvinnan,
som är stolt över vad hon är.

Det var då
i
Borås
?

HOMOSEXUELLA Frigörelse helgen i Göteborg.

22-24 maj 1981

EH smakprov av allt spännande som
kommer att hända:

Fredag 22 maj:

- Debatt med politiker.
- uppmjukningsfest inför frigörelsehelgen.

Lördag 23 maj:

- Apell möten på olika ställen i stan.
- Demonstration!
- Frigörelsefest på kåren med artister.

Söndag 24 maj:

- "Pique-nique" i Slottsskogen.

Alla är välkomna att delta.

kan du erbjuda inackodering hos dig
under den aktuella helgen.

Ja/vi kan ta emot — personer

Fredag natt ☐ ja ☐ nej

Lördag natt ☐ ja ☐ nej

Skickas till:
RFSL, Pusterviksg. 9
413 01 Göteborg

Namn _____

Adress _____

Telefon _____

Lesbiska Feminister

Lesbiska Feminister (LF) är en kamporganisation för lesbiska. Vi har grupper i Stockholm, Uppsala, Göteborg och Malmö. Vi kämpar mot patriarkatet och för ett samhälle med frihet för alla. LF menar att ingen grundläggande förändring av de lesbiskas situation är möjlig i ett förtryckarsamhälle som det vi nu lever i. LF vill inte att kvinnor skall påtvingas den heterofila normen utan att vi skall ha valfrihet om vi vill leva lesbiskt eller heterosexuellt. LF arbetar främst i basgrupper. LF startade 1973 och vi håller kontakten med varandra både i Sverige och i Norden i övrigt främst genom seminarier eller möten av olika slag. Många lesbiska träffas också på kvinnoläger under sommaren.

Under 1974 hölls det första nordiska lesbiska seminariet i Oslo. De viktigaste frågorna som togs upp var hur vi skulle organisera oss och hålla kontakten med varandra. Vi beslöt att organisera vårt arbete i basgrupper. Vi ville ha ett så anti-auktoritärt och icke-hierarkiskt sätt att arbeta på som möjligt. Stormöten skulle vara den form som viktiga gemensamma frågor togs upp på och inga ledare skulle få finnas inom organisationen.

I december 1974 hölls det första svenska seminariet där vi fortsatte att diskutera det vi tagit upp i Oslo, nu med mer betoning på svenska förhållanden.

I februari 1975 hölls det andra svenska seminariet i Stockholm. Det var i stort sett en förberedelse till det andra nordiska seminariet, som hölls i Göteborg påskan -75. Detta var ett kreativitetsseminarium med kvinnomusik och kvinnofilm på programmet. I slutet av 1975 kom sedan det tredje nordiska seminariet, denna gång i Stockholm. Där togs bl a upp Känn din kropp, massage och kvinnohistoria.

Under påsken 76 var det dags för det fjärde nordiska seminariet i Köpenhamn. En fråga som togs upp där (det fanns många tema-grupper) var: Vart är den lesbiska rörelsen på väg?

Under 1976 hölls också ett svenskt seminarium i Malmö. På seminariet förvandlade vi LF till en riksorganisation - enbart i syfte att söka stöd-pengar från Socialstyrelsen för att kunna sprida information om hur det är att leva lesbiskt.

På en svensk konferens i maj -77 i Göteborg diskuterade vi vad vi skulle göra med pengarna och kom fram till, att de främst skulle användas för informationsmaterial till skolor.

Under -78 hölls ytterligare en nordisk konferens i Oslo där lesbisk politik var ett viktigt tema. Och pingsten-79 var det sedan dags för en nordisk konferens i Göteborg. Där fanns många tema-grupper. Bl a diskuterades hur det är att leva i relationer med mer än en partner. (att bryta det heterofila samhällets krav på tvåsamhet). En stor grupp diskuterade möjligheterna att flytta ut på landet och bilda en lesbisk lantby.

Hösten -79 bytte vi namn från Lesbisk Front till Lesbiska Feminister. Det skedde på ett svenskt seminarium i Malmö. Där diskuterades lesbianism och feminism och hur det hör ihop.

På ett svenskt seminarium i Stockholm under våren -80 fördjupade vi oss

ytterligare i vad vi menar med feminism och hur vi vill att lesbisk-feministisk teori och praktik skall kunna gå ihop. Under hösten -80 har vi haft ytterligare ett svenskt seminarium, denna gång i Uppsala. Det var ett seminarium som helt ägnades åt de praktiska möjligheterna som finns att förverkliga våra drömmar. Resultatet blev bl a att det bildades en tryckerigrupp (som lagom till 8 mars gav ut den lesbiska tidningen Lila Perspektiv), en skrivargrupp (som arbetar med en bok om hur det är att leva lesbiskt) och en lantgrupp (som söker aktivt efter en gård).

LF har följande telefonnummer: Göteborg 031/ 21 14 65, Stockholm 08/ 10 76 57, Malmö 040/ 11 48 28, Uppsala 018/ 32 25 22

..... OCH IBLAND KÄNNS DET SÅ HÄR

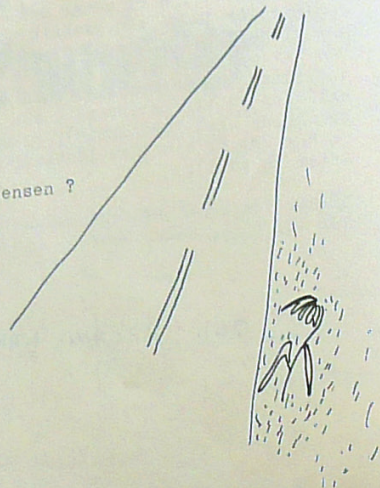
SYSTRAR VART TOG NI VÄGEN

H JÄNTOR H JA', SA JA'
JA' SA O JÄNTOR! O JA!
ALLT PÅ JÄNTOR JA' TROR, SA JA'
SYSTRAR I ALLA LÄGEN ... men...
NEJ! SER JA'
SYSTRAR VART TOG NI VÄGEN?

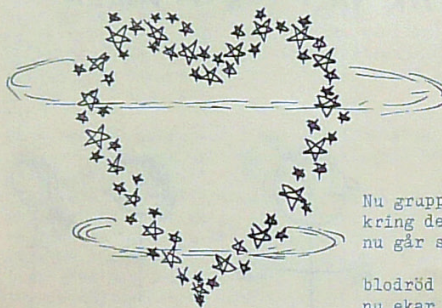
Jag söker efter människan
från tidernas början,
den obehälgade som vågar vara,
den nyfödda solen,
var finns vördnaden för livet,
bejakandet av den innersta existensen?

Den heliga elden kan brinna
länge än och slå an på den
levande själen,
den kan också falna, vissna
likt blomman vid vägkanten
om den inte hålls vid liv
av hjärtats andedräkt.....

Jag ser dig
och även om du är rädd
så vill jag be dig att stanna kvar
och förbli i den tillvaro,
den solring som du är menad för,
att inte sjunka undan och dölja
för dagens dina innersta önskningar,
att inte pina dig in i en pseudotillvaro
bara därför att du ska vara trygg
du kommer att få lida mycket då,
ty det som stängs in hos dig
kommer till slut att kväva dig.....

DIKTER AV
JILL.N

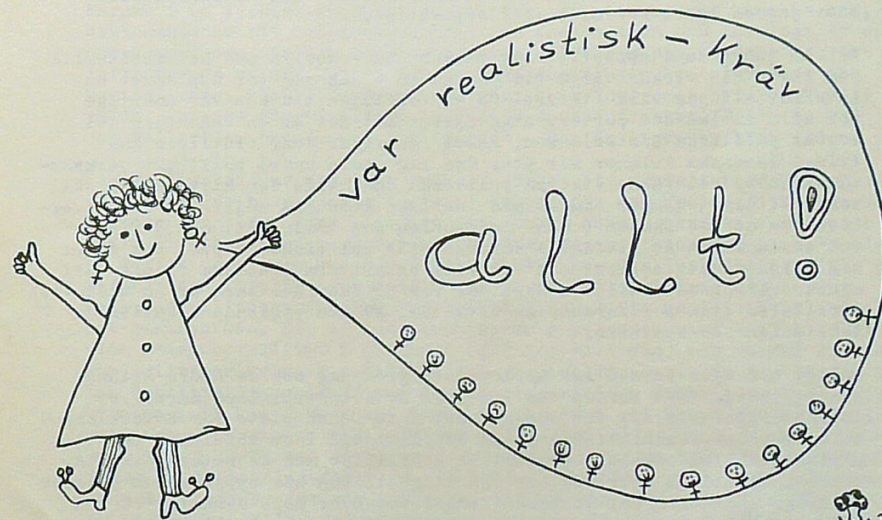
Nu grupperar stjärnor sig
kring det längtande hjärtat i rymden-
nu går solen upp igen

blodröd mot horisonten
nu ekar svaren på frågorna
mot de ljusa bergen-
nyvaken upptäcker jag det ljuvliga
upptäcker jag livet

Dikt

Jag skall torka bort
alla stjärnor från
min kind.
Jag skall vara en rak
rygg av stolthet.
Du äter upp min hals
som en krans.
Jag spottar ut dig
mördare.
Jag vill inte att
min ilska tar slut.
Dina falska leende.
Dina tomma smekningar
vill skicka mig under
dina fötter.
Allting är försent.
Jag skall torka
bort alla stjärnor
från min kind.

Helena S.

Anders P. Nilsson

Inte bara för Lesbiska

Av Charlotte Bunch

Den följande texten är en utvidgad och granskad version av ett tal som hölls vid den Socialistisk-Feministiska konferens som hölls vid Antioch College, Yellow Springs, Ohio, den 5 juli 1975.

Många av de här uttryckta idéerna om lesbisk-feministisk politik utvecklades redan för åtskilliga år sedan av "The Furies". Jag påminns emellertid ständigt om att de flesta feministerna, däribland många lesbiska kvinnor, nästan ingen aning har om vad lesbisk-feministisk politik innebär. Det här talet tar upp de grundläggande idéerna och vidareutvecklar dem, i synnerhet vad avser deras förhållande till socialism och feminism.

Jag presenterades på er dagordning som Charlotte Bunch-Weeks - en ganska så betydelsediger felskrivning (eller ett historiskt felaktigt samtida-läggande) som avspeglar en ovilja vid denna konferens att ta upp ett ämne som jag faktiskt vill diskutera.

För fem år sedan, när jag var Charlotte Bunch-Weeks och heterosexuell och gift med en man, var jag också socialistisk feminist. När jag sedan lämnade både mannen och äktenskapet, lämnade jag samtidigt den då under utveckling stadda socialistisk-feministiska rörelsen - därför att då som nu är mina politiska åsikter ofrånkomligt förenade med mitt sätt att leva, mitt personliga, mitt dagliga liv. Tillsammans med män i den manliga politiken, var jag socialist; tillsammans med kvinnor som var sysselsatta med att formulera kvinnopolitiken blev jag en lesbisk-feminist - och i konflikten mellan homosexuella och heterosexuella blev jag en lesbisk-feministisk separatist.

Det är just denna uppsplittning mellan homosexuella och heterosexuella som ingen här verkar vilja bli påmind om - och jag tar upp ämnet nu inte för att jag vill återuppleva en förfluten tid som var smärtsam för alla inblandade parter, utan därför att det är en väsentlig del av vår politiska historia som, om vi ignorerar den, slutligen kan tvinga lesbiska kvinnor att åter dra sig undan andra politiskt verksamma kvinnor. Det fanns viktiga politiska skäl till den klyvningen, skäl som helt klart hänger samman med lesbiska kvinnors möjlighet till överlevnad - och de skälen (och de problem som ledde till dem) finns med oss än. Det är viktigt - särskilt för politiska grupper som säger sig vilja arbeta seriöst och som vill prioritera lesbiska frågor - att minna varför separatismen uppstod, varför den inte bara är en historisk företeelse utan fortfarande en vital del av den pågående debatten om lesbianism och feminism.

Enligt min egen personliga upplevelse, gick jag och de andra kvinnor som tillhörde "The Furies" kollektivet ur kvinnorörelsen därför att det hade gjorts klart för oss att det inte fanns plats för utvecklandet av en lesbisk-feministisk politik och livsstil inom rörelsen; istället pågick ständiga och icke-produktiva konflikter med de heterosexuella, rädsla, fientligt motstånd och okänslighet. Den här upplevelsen delades av många andra som var lesbiska feminister över hela landet. Det som kvinnorörelsen inte kunde acceptera då - och inte nu heller - är att lesbianism är politisk! Det är den lesbiska -feministiska politikens kärna.

Enkelt, eller hur? De flesta feminister betraktar emellertid fortfarande de lesbianismen som ett personligt beslut, eller snarare som en fråga för medborgarrättsrörelsen, eller ett kulturellt fenomen. Lesbianism är mer än en fråga om mänskliga rättigheter eller en fråga om kultur, fastän den dagliga diskrimineringen av lesbiska kvinnor är verklig och det är likaså viktigt att bekämpa denna genom kamp för de medborgerliga rättigheterna och krav på reformer. Lesbianismen är en kraft i utvecklingen av en dynamisk kvinnokultur, men omfattar mycket mer. Lesbisk-feministisk politik är en politisk kritik av heterosexualiteten som som institution och ideologi, som en hörnsten i läran om den manliga överlägsenheten. Den innebär en förlängning av den sexualpolitiska analysen till en analys av själva sexualiteten som institution. Den innebär ett erkännande av att kvinnor är den politiska grupp som utgör basen för en politisk-ekonomisk strategi som kan leda till att kvinnor får makt, inte bara till ett "alternativt samhälle".

Det finns fortfarande många lesbiska kvinnor som tycker att det inte finns någon plats för dem i de socialistisk-feministiska organisationerna i synnerhet, eller i kvinnorörelsen i allmänhet, då det gäller att utveckla en lesbisk politik och ett lesbiskt levnadssätt. På grund av detta är jag till en del fortfarande separatistisk; men jag vill inte vara en total separatist en gång till: få människor som har upplevt den sortens isolering, tror att det är frigörelsens slutmål. Eftersom enhet och samverkan verkar vara nödvändiga, är frågan för min del: samverkan på vilka villkor? med vem? och om vilken politik? För att t ex ena den lesbisk-feministiska politiken, som har utvecklats under de senaste fyra åren, med socialistisk feminism, krävs det mer än bara en ytlig hänvisning till de homosexuella. Det krävs ett erkännande av att den lesbisk-feministiska analysen är central för förståelsen av kvinnoförtrycket och i kampen för dess upphävande.

Kärnan i en lesbisk-feministisk politik, är, tillåt mig upprepa det, ett erkännande av att heterosexualitet som institution och ideologi är en hörnsten i den manliga överlägsenheten. Därför måste kvinnor som är intresserade av att krossa den manliga dominansen, patriarkatet och kapitalismen, kämpa jämsides med lesbiska kvinnor mot heterosexuellt övervalde - annars får vi aldrig slut på kvinnoförtrycket. Detta är vad jag kallar "den heterosexuella frågan" - det är ingen lesbisk fråga.

Fastän lesbiska kvinnor har varit snabbast att uppfatta nödvändigheten av att utmana heterosexualiteten i kampen för den feministiska överlevnaden innebär detta inte att inte också heterosexuella feminister måste kritiskt granska och bekämpa heterosexualiteten som norm. Problemet är att få verkligen har gjort det. Detta ökar den lesbiska oron för att kvinnor som förblir bundna till män genom detta hindras att se hur heterosexualiteten fungerar och också hindras att gå till handling för att bekämpa den. Det är inte lesbianism (kvinnors band till kvinnor) utan heterosexualitet (kvinnors bindning till män) och därmed alla män, som splittrar kvinnor politiskt och personligt. Detta är innebörden i den "splittringstendens" som den lesbiska frågan framkallar inom kvinnorörelsen. Vi kan inte komma förbi detta genom att kräva att de lesbiska kvinnorna återvänder till garderoben och tar politiken med sig. Vi kan bara komma förbi det genom att fortsätta att kämpa med ideologiska analyser av lesbianism-feminism. Vi behöver upptäcka just vad lesbisk medvetenhet betyder för varje kvinna, precis som vi kämpar för förståelse av vad klass- eller rasmedvetenhet betyder för kvinnor från varje ras och klass. Dessutom måste vi utveckla strategier som kan göra slut på de institutioner som förtrycker oss.

Det är särskilt viktigt att de närvarande vid denna konferens förstår

Vilken är denna definition? I grund och botten betyder heterosexualitet att män kommer i första hand. Det är det det heterosexuella. Att varje kvinna är definierad av tar att varje kvinna är heterosexuell; att varje kvinnas barn tillhör män. Och ägda av män. Hennes kropp, hennes känslor, hennes barn tillhör män. Om du inte accepterar att bli definierad på detta sätt, då är du en homosexuell kvinna - oavsett vem du ligger med; om du inte accepterar denna definition i detta samhälle, då är du homosexuell. Det ursprungliga imperialistiska antagandet av männens rätt till kvinnans kropp och tjänster har lett till en hel rad olika former av tyranni som genomsyrar hela samhället. Och så länge man accepterar detta första antagande - och ifrågasätter allting utom det - så är det omöjligt att verkligen hota de andra formerna av tyranni.

Heterosexuella kvinnor måste komma underfund med -oavsett deras personliga förhållanden till män - att förmåner som tilldelats dem från män alltid kommer att vara urvattnade och de kommer till sist att leda till deras egen undergång. När en kvinnas personliga överlevnad är bunden till män, är hon på ett inre plan skild från andra kvinnor och från de andra kvinnornas överlevnadsvillkor. Frågan uppstår inte på grund av retorisk nödvändighet - om en kvinna är personligen lojal mot andra kvinnor - utan därför att vi måste undersöka vilket intresse var och en av oss har i bevarandet av den manliga dominansen. Om du t ex får förmåner genom ditt heterosexuella förhållande till en man (eller genom hans sociala, politiska, kulturella system), är du då medveten om hur de förmånerna påverkar dig, på det personliga planet och i relation till

Denna analys av heterosexuallitetens funktion när det gäller kvinnoförtrycket har giltighet för alla kvinnor, både lesbiska och heterosexuella. lesbisk-feminism är ingen politisk analys "enbart för lesbiska". Den utgår från ett politiskt perspektiv och innebär en kamp mot en av de mest betydelsefulla kvinnoförtryckande institutionerna - en kamp som heterosexuella kvinnor kan delta i. Problemet är att så få kvinnor gör det. Eftersom lesbiska kvinnor utsätts för ett dagligt förtryck av heterosexualliteten, är det inte särskilt förvånansvärt att just vi var de första att se och förstå dess betydelse - inte för att vi är mer moraliska utan därför att vår verklighet är en annan- och det är en i materiell mening annorlunda verklighet. Vi försöker förmedla fakta om detta förtryck därför att du också, vare sig du är direkt medveten om det eller ej, är utsatt för samma förtryck; och om vi skall kunna förändra samhället och kunna överleva så måste vi alla angripa den heterosexuella dominansen.

Det finns ännu en viktig sida av lesbisk-feminism som borde vara av intresse för en socialistis-feministisk konferens: sambandet mellan lesbianism och klass. Ett av de sätt på vilket lesbianismen har påverkat kvinnorörelsen är att den har åstadkommit förändringar i kvinnors personliga liv. De bland oss som har vågat lämna garderoben har med eftertryck lärt oss att vi måste skapa vår egen värld - här har vi inget val eftersom det inte finns någon institution i detta samhälle som är skapad för oss. När vi en gång har "kommit ut" finns det inget ställe som helhjärtat tar emot oss. "Att komma ut" är viktigt, delvis därför att vi hamnar i en materiellt sätt annorlunda verklighet när det gäller våra uppgifter. Det är den våldsamma kontakten med verkligheten som driver oss (eller vem som helst) att förstå och söka förändra. Jag tror inte att det är idealism som i första hand driver människor; nödvändigheten driver människor. Lesbiska kvinnor som har kommit ut drivs av nödvändighet - inte av fritt val- att skapa sin egen värld. Ofta (och felaktigt) har den uppgiften karaktäriserats som kulturell. På samma gång som kulturen ger oss kraft, så är impulsen alltid ekonomisk: nödvändighetens uttryck är alltid materiellt. Detta gäller särskilt för kvinnor från medelklassen - lesbianism innebär upptäckten av att vi måste vara självförsörjande livet ut, något som underklassens kvinnor alltid har vetat. Denna upptäckt får oss alla börja förstå det som arbetarklassens kvinnor försökt tala om för oss hela tiden: "Vad vet ni om överlevnad?"

15

Ett annat sätt på vilket klassmedvetenhet blivit tydligt i den lesbiska gemenskapen - och jag vill ta upp det eftersom det är ett av de ting som ofta göms i garderoben - är genom de förbindelser över klassbarriärerna som ofta förekommer bland lesbiska kvinnor. Dessa intima kontakter brukar medföra en här och nu analys av klassförtryck och konflikt som grundas på att man blir påmind om det om och om igen. Ni inser väl att jag inte uppmanar alla medelklasskvinnor att gå ut och skaffa sig en kvinna från underklassen bara för att lära sig något om klassförhållanden, men jag vill påstå att det inte finns en snabbare väg till insikt om hur klass fungerar i vår värld.

Kontakt över klassgränserna förekommer hela tiden i den lesbiska gemenskapen, oftast utan någon som helst självmedveten politik inblandad. Så pågår det ofta på lesbiska baren en rent politisk process som ofta misstolkas som rent sociala processer i kvinnornas liv. På grund av frånvaron av män i dessa miljöer, blir konflikterna som gäller klass och ras (frågor som är centrala för kvinnors överlevnad) glasklara, de skall inte förstås i retoriska eller teoretiska termer utan genom hur kvinnornas liv samverkar och hur de påverkar varandra. Detta är en av anledningarna till att mycket klassanalys, i synnerhet av den praktiska sorten, har vuxit fram ur den lesbiska rörelsen - analys som baseras på våra erfarenheter av klasskontakt och klasskonflikt, vårt erkännande av det och våra försök att integrera betydelsen av det i vårt sätt att leva. Denna materialistiska upplevelse av klassverklighet ger upphov till ett verkligt engagemang i kampen och ett intresse för frågan om klass - inte grundad på idealism utan därför att frågan är av vital betydelse i kampen för vår överlevnad. Idealism kan överges när som helst. Inte så med överlevnad.

Jag vill vara tydlig vad gäller det jag inte påstår. Jag påstår inte att alla lesbiska kvinnor är feminister; långt ifrån alla lesbiska kvinnor är politiskt medvetna. Jag säger att de speciella materiella omständigheter som ett lesbiskt liv medför gör politisk medvetenhet mera trolig; vi kan utgå från det faktum att det inte ligger i lesbiska kvinnors intresse att upprätthålla och försvara systemet så som det nu är.

Jag påstår inte heller att det enda sättet på vilket denna politiska analys kan uppnås är genom att bli lesbisk. Men jag säger att hittills har de som utgått från en lesbisk-feministisk politik och utmanat heterosexualiteten till övervägande delen själva varit lesbiska. Men vår väg är inte den enda vägen, och vi måste se till att det inte blir den enda. Som lesbiska är vi en minoritet. Vi kan inte överleva ensamma. Vi kommer inte att överleva ensamma, men om vi inte överlever blir hela kvinnorörelsen besegrad och kvinnoförtrycket kommer att utspelas under andra former. När vi småningom förstår överlevnad klarare, kommer vi att inse att den politik och den analys av kvinnoförtrycket som uppstått genom de erfarenheter som lesbiska kvinnor gjort i sina liv måste integreras i den socialistiska-feministiska politiken och i de övriga delarna av kvinnorörelsen.

Det går inte för sig att vara homosexuell i ett patriarkalt samhälle - och det sista vi skulle sträva efter skulle vara att göra det OK. Ingenting i det kapitalistiska patriarkala Amerika arbetar till vår fördel och jag vill inte se oss arbeta på något sätt för att integrera oss i det systemet. Jag påstår inte att vi skall strunta i att arbeta för reformer - vi måste ha våra jobb, våra bostäder etc. Men medan vi kämpar får vi inte tappa vårt slutliga mål ur sikte. Vår egentliga styrka som lesbiska ligger i att vi befinner oss utanför patriarkatet; vår existens ifrågasätter patriarkatets liv. Att arbeta för "godkännande" är att arbeta på vår egen upplösning och det för med sig slutet på den klarhet och den energi som vi fört med oss till kvinnorörelsen.

Det går inte för sig, och jag vill inte att det någonsin skall gå för sig, att vara homosexuell i ett patriarkalt system. Hela det kapitalistiska och patriarkala systemet måste förändras. Central för denna förändring är att få ett slut på den heterosexuella dominansen. Lesbiska kvinnor kan inte arbeta inom en rörelse som inte erkänner heterosexualitetens centrala betydelse för allt kvinnoförtryck; att göra så skulle vara lika med att arbeta för vår egen undergång. Vi kan däremot samarbeta med grupper som delar den lesbisk-feministiska analysen och som vill arbeta för de förändringar som är nödvändiga för vår överlevnad. Detta är den grund på vilken vi kan börja bygga större enighet och en starkare, mäktigare feministisk rörelse.

(Ur Quest, vol II, no. 2, fall, 1975)

Översättning av Sandy

